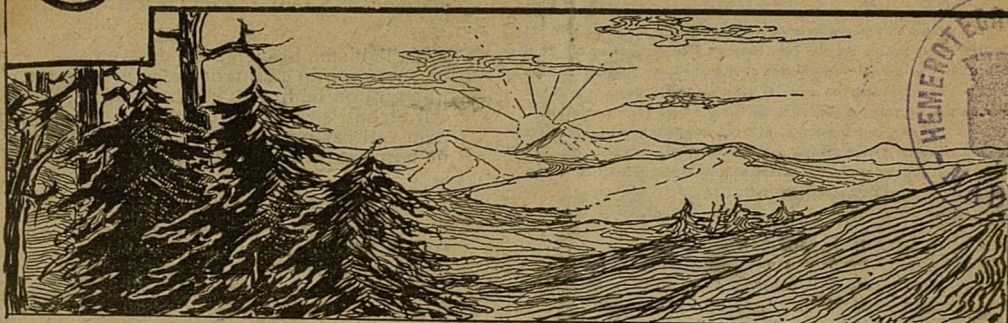

CATALUNYA NOVA

PERIODIC-PROGRAMA DELS CONCERTS QUE DÓNA AQUESTA SOCIETAT CORAL
(Fundada en 14 de Juliol de 1895)

CORO { 70 HOMES
30 NOIS

DIRECTOR-FUNDADOR
ENRIC MORERA

ORQUESTA
80 PROFESSORS

TEATRE LÍRIC

PRIMER CONCERT VOCAL I INSTRUMENTAL

Prenent-hi part, desinteressadament i en obsequi a la Societat, el tenor **Sr. MORALES**

PRIMERA PART

Preludi del acte segon de Les Monjes de Sant Aimant (orquesta) . . .	MORERA
Els Pescadors (coro d'homes), lletra i música de . . .	CLAVÉ
Dança de gnoms (orquesta) . . .	MORERA
Els emigrants d'Irlanda (coro d'homes), lletra de Wilder . . .	GEVAERT

SEGONA PART

Poema simfònic Introducció a «L'Atlàntida» (orquesta) . . .	MORERA
Cançó de Jausbert de l'òpera La Fada (pel tenor Sr. Morales, amb acompanyament d'orquesta), lletra de J. Massó Torrents . . .	Id.

TERCERA PART

Marinesca (coro d'homes), lletra de Brull . . .	MORERA
Coro n.º 3 de l'obra Les Caramelles (estreno), lletra d'Ignasi Iglesias (pel tenor Sr. Morales i el coro d'homes) . . .	Id.
Sant Ramon (pel tenor Sr. Morales i els coros d'homes i nois, amb acompanyament d'orquesta) . . .	Cançons populars armonisades per MORERA
El comte Arnau (pel corista Sr. Gil i coros d'homes i nois) . . .	
Plany (pel tenor Sr. Morales i el coro d'homes) . . .	
El Rossinyol , estreno (coro d'homes) . . .	
Els Segadors (coro d'homes) . . .	

Ayuntamiento de Madrid

L'ATLANTIDA

INTRODUCCIÓ

S'encontren en alta mar un bastiment de Gènova i un altre de Venècia i s'escometen en batalla. Sobrevé gran temporal i un llamp encén el polvorí d'un d'ells, que, esberlant-se, arrocega al altre al abisme. Soldats i mariners se'n van a fons; sols am proud feines se salva un jove genovès que, abraçat amb un troç de pal, pot pendre terra. Un savi ancà que, retirat del món, vivia vora la mar, surt a rebre al naufrag; lo guia a un rústic altar de la Verge i tot seguit a sa balma, feta de branques i roca, aon lo retorna. Dies après, veient al mariner capficat mirant aquelles aigües, li conta llur antiga història per distreure'l del passat naufragi.

Vora la mar de Lusitania, un dia els gegantins turons d'Andalusia veren lluitar dos enemics vaixells: flameja en l'un bandera genovesa, i en l'altre ronca, assedegat de presa, el lleó de Venècia am sos cadells.

Van per muntar-se les tallantes proes, com al sol del desert enceses boes, per morir una o altra a revolcons; i roda com un carro'l tro de guerra, fent en sos pols sotraquejar la terra, temerosa, com ells, d'anar a fons.

Així d'estiu en tarde xafogosa dos núvols tot just nats, d'ala negrosa, s'escometen, al veure's, amb un bram, i, atrets per l'escalfor de llurs entranyes, s'aixamplen acostant-se, les montanyes fent estremir al espetec del llamp.

Am cruixidera i gemegor s'aferren, com espatlludes torres que s'aterren trinxant en sa caiguda un bosc de pins; i entre ais, cridoria i alarit selvatge, ressona'l crit feréstec d'abordatge i cent destrals roseguen com mastins.

A la lluita carnívora i feresta barreja sos lladrucs negra tempesta congriada a garbí soptadament, i revinclades ones s'arrestellen damunt les naus, que cruixen i s'estellen, com un canyar dins esverat torrent.

L'espantosa abraçada més estrenyen, i es topen, se revolquen i s'empenyen, acarades ses boques de volcans; de l'hòrrida tormenta no s'adonen, i escupint foc i ferro s'abraonen a la gola d'abismes udolants.

Tal un racer de roures montanyesos en temps d'estiu pel llenyataire encesos, del huracà al ruflet devorador, fa ressonar per conques i cingleres plors i crids i grinyols d'homes i feres, aspre gemec d'un petit món que's mor.

Ofegant lo brigit de la batalla, un llamp del cel espetegant devalla de la nau veneciana al polvorí: se bada i roda al fons feta un Vesuvi, mentres romp la de Gènova un diluvi d'escumes, foc i flama en remoli.

Càrrega i nau les ones engoliren, i amb ella los taurons s'ho compartiren; de mil guerrers sol lo més noi roman; entre escuma a flor d'aigua un pal ovira, i, quan lo braç per amarrar-hi estira, altra onada'l sepulta escumejant.

Mida l'abisme bracejant, i, destre, ne surt montat a un troç del arbre mestre, que gira on bé li plau com un corcer, i al terbolí's rebat de les zumzades, com vell pastor al mig de ses ramades de banyagaires bous que abeura'l Ter.

Els cetacis aflairen carn humana, que l'àliga de mar també demana, fent parella amb el corp; per tot arreu l'escometen records del cataclisme; a cada pas el xucla un nou abisme. Qui'l treurà de sa gola? Sols un Déu.

Al cim d'un promontori que roseguen les ones que a ses plantes s'arroceguen, fugint del món dolent la vanitat, vivia un religiós de barba blanca, del arbre del saber mística branca que floria en la dolça soletat.

Llantia un dia del món, al cel sospesa, l'enlluernà am sos raigs, i en sa vellesa, com per més bell renaixer mor lo sol, deixat havia'l món i ses corones, i nià com alció sobre les ones, de sa infantesa falaguer breçol.

I quan de nits la tempestat brugia, dant far als pobres naufragés, encenia la trèmola llanterna del altar; i els que amb ull ple de llàgrimes la veien: —Ja som a port, —agenollant-se deien; —vèu-se-la allí l'estrella de la mar.

Maria! Ella és el nord del jove tendre que, sentint en son cor la vida encendre, am més coratge rema i més delit; i al raig creixent de la celistia hermosa, veu de més prop la terra somniosa, com verge a l'ombra d'un roser florit.

S'hi acosta pantejant, mira i remira; més ai! el promontori que hi ovira sembla un penyal per l'ona descalçat; reclusa esferèh, com qui entre molça d'un fresquívol verger, rosada i dolça, ha vist un escorsó mig amagat.

Desviant-se am molt greu de l'aspra serra, cerca am dalè més planejanta terra, més son cor jovenívol no pot més: en ses venes la sang s'atura i glaça, i, l'esma ja perduda, al pal s'abraça, sentint-se caure de la mort al bés.

Més alça al lliantió lullada trista, i a sa claror verda planície ha vista, per rebre'l, sos domassos desplegar; rema d'aire, i, de sopte, amorosides, fins l'ajuden les ones, eternides de veure'l tant hermós agonitzar.

Gronxant-lo, com en braços de sirenes,
lo posen en blançssimes arenes,
de joncs i coralines en coixí,
quan, com ull amorós en gelosia,
d'entre'ls singles de Bètica sortia,
per veure'l món, l'estrella del matí.

En el sorral ou remoreig de passos,
i oh Santa Providencia! obrint-li'ls braços
el venerable vell se li apareix.
—Vina, —li diu; —al primer raig del alba
te vull acompanyar a la qu'et salva,
per qui la primavera refloreix.

Un viarany que's clou entre falgueres,
els guia a un bosc d'alzines i oliveres,
del munt platxeríós turbant gentil;
on veu, entre'l brancatge que floria,
sota cortines d'heura i setelia,
d'un altar de la Verge'l camaril.

Entra'l nàufrec al místic oratori,
i, fent d'un aspre tronc reclinatori,
cau als peus de l'imatge de genolls;
i per ses galtes tendres i colrades
pels besos del mestral i les onades,
corren de goig les llàgrimes a dolls.

Dins un esquei, frontera a la capella,
una celda's desclou, celda d'abella
entre'ls braços molçosos d'un penyal;
allà de fruit menjívol el convida,
sobre jonça afelpada, encara humida
per la pluja batent del temporal.

Vora la mar semblava'l cap de serra
lo mirador del cel sobre la terra;
un dia que rodaven pel bell cim,
veient el vell al mariner pensívol,
el crida a seure sota un roure altívol,
on no arriba'l salabrós ruixim.

I obrint el llibre immens de sa memoria,
descapdella'l fil d'or d'aquesta historia,
de perles d'Occident pur enfilai;
i el jove, per qui Europa era poc ampla,
de l'ànima les ales més aixampla,
com l'àliga marina al pendre espai.

De mig-dia amb els raigs la terra envolta,
com vella'ls fets de sa infantesa escolta,
i el mar, mig adormit, aixeca'l front;
tot barreja sa música al gran càntic:
el vell semblava'l geni del Atlàntic,
més son gentil oient era Colon.

JACINTO VERDAGUER, PVRE.

LA FADA ⁽¹⁾

JAUSBERT

Mira, amor meu: les neus se fonen,
l'herba's redreça i es refà;
dels regalims que elles li donen
la fresca font se'n gaudirà.

(1) Fragment de l'escena IV de l'òpera en un acte
La Fada, estrenada a Sitges el 13 de Febrer d'aquest
any.

La gleba tova i regalada
del nostre amor serà'l coixí:
ens mirarem la fondalada,
de flors omplint-nos a desdí.
Blanca i lluenta la jonquilla
veuràs que esclata prop la neu:
gaire bé'm sembla que n'ets filla
quan d'aprop miro'l rostre teu.
Aquí és el ple de Primavera
quan gaire bé ja fuig del pla;
del cel la volta aquí sencera
en aquè't gorg reflectirà.
Sota'ls abets, que és ple de molça,
mai trobarem ningú, ningú.
Aquí la vida és sempre dolça.
Tot és per tu, tot és per tu.

J. MASSÓ TORRENTS

MARINESCA

Mariners de la costa catalana
quan tingueu el vaixell en alta mar
feu via sense por, que nostres aigues
tranquiles us duràn.
Zis, zas.

No paris, timoner, ton braç de ferro,
i el barco com un peix caminarà.
Vigila bé'ls perills que'l mar entranya
en llocs ja sapiguts del fons gegant.

Més quan toquis la sorra de la platja
i vegis uns ulls blaus,
zis, zas,
el naufragi és segur, puix qu'a-les-hores,
zis, zas,
la carta hauràs perdut de navegar.

N. BRULL

LES CARMELLES ⁽¹⁾

CORO GENERAL

L'hermosa primavera,
com verge falaguera,
enjojada de roses i clavells,
de goig somriu
al cant festiu
d'enjogaçats i xamosos aucells.
El món reviu.
Tot viu!
Jovent d'aquesta terra
cantem am brau calor,
cantem pel pla i la serra
les penes del amor.

(1) Aquest coro forma part del quadro dramàtic
inèdit, en un acte, *Les Caramelles*.

Les poncelles sos llavis ja despleguen
per embaumà l'espai;
els cors d'amor bateguen
am més impuls que mai.
¡Visca l'amor,
que amor és vida!
¡Visca l'amor,
que al goig convida
quan ha florida
la primavera
que'l cor venera
ple de fervor!
Visca l'amor!

RAMON, sol

Desperta, nina, desperta,
que'l sol no gosa a surti
per no destorbà'l teu somni,
si és que somnies en mi.
Desplega les blanques ales
del teu delicat esprit,
i surt a la finestreta,
que és massa fosca la nit.
Arrenca'm aquesta espina
que al pit l'amor m'ha clavat
i estima'm com jo t'estimo
perquè'm moro enamorat.

CORO GENERAL

¡Visca l'amor,
que amor és vida!
¡Visca l'amor,
que al goig convida
quan ha florida
la primavera
que'l cor venera
ple de fervor!
Visca l'amor!
L'hermosa primavera,
com verge falaguera,
enjoïada de roses i clavells,
de goig somriu
al cant festiu
d'enjogaçats i xamosos aucells.
El món reviu.
Tot viu!
Cantem am dolç accent
les glories del jovent.
¡Visca l'amor,
que amor és vida!
¡Visca l'amor
am brau calor!
Que l'amor té una cançó
d'alegria i de tristò:
qui pateix la canta millò.
La-ra-la-la,
tito-titaina,
la-ra-la-la,
oidà!
Qui pateix la canta millò,
la-ra-la-la.

IGNASI IGLESIAS

ENDEVINALLA POPULAR

Verd al bosc,
negre a la plaça
i vermell a casa.
— El carbó.

CANÇONS POPULARS CATALANES

EL ROSSINYOL

Rossinyol que vas a França,
rossinyol,
encomana'm a la mare,
rossinyol d'un bell bocatge,
rossinyol, d'un vol,
i a mon pare no pas gaire,
perquè a un cabrer me n'ha dada.
Si me'n fa guardar les cabres;
i son perdut l'esquellada:
lo vaquer me l'ha atrapada.
— Vaquer, torna-me la cabra.
— Què me donaràs per paga?
Un petó i una abraçada?
— Xò són coses de mainatge:
tenen pa i volen formatge.

CANÇONS POPULARS CATALANES

HARMONISADES PER

ENRIC MORERA

PUBLICADES

Sant Ramon. — Partitura per coro d'homes i nois, solo i harmonium. — Reducció per cant i piano. — Lletre de la cançó. — Dibuix d'Alexandre de Riquer.

Plany. — Partitura per coro d'homes i tenor-solo. — Reducció per cant i piano. — Dibuix de Joan Llimona.

El comte Arnau. — Partitura per coro d'homes i nois. — Reducció per cant i piano. — Lletre de la cançó. — Dibuix de Santiago Rusiñol.

EN PREMPSA

Els Segadors.

SE PUBLICA UNA CANÇÓ CADA MES

Cada cançó DOS rals

De venda en totes les llibreries, kioscos, establiments de música i en el local de la Societat, Amalia, 38, 1.er (cantonada al de Sant Pau).

Tip. L'Avenç: Ronda Universitat, 4.—Telef. 115